

## **Wskazania duszpasterskie dla grup i zrzeżeń funkcjonujących na terenie Archidiecezji Warszawskiej.**

Wobec sytuacji powstawania nowych grup, wspólnot i zrzeżeń w Archidiecezji Warszawskiej, poniżej zostają podane następujące wskazania dla Księży Proboszczów, Rektorów i innych duszpasterzy, a także odpowiedzialnych za grupy, wspólnoty i zrzeżenia funkcjonujące w Archidiecezji Warszawskiej:

1. Wszystkie zrzeżenia wybierając swoich odpowiedzialnych, powinni zgłosić ich do arcybiskupa warszawskiego, za pośrednictwem moderatora wydziałów duszpasterskich, w celu uzyskania stosownej misji do podejmowania troski o grupy funkcjonujące na terenie archidiecezji. Misja wydana przez arcybiskupa warszawskiego daje im zgodę biskupa do występowania wobec wszystkich grup własnego zrzeżenia.
2. Wszystkie zrzeżenia powinny wchodzić w skład Rady Zrzeżeń Katolickich Archidiecezji Warszawskiej i mieć tam swoich przedstawicieli.
3. Grupy istniejące przy parafiach, niezwiązane z żadnym z zrzeżeń należących do Rady Zrzeżeń, powinny być objęte szczególną troską przez duszpasterzy danej parafii. Księża Proboszczowie i Rektorzy są odpowiedzialni za to, by żadna grupa nie była pozbawiona opieki duszpasterskiej.
4. Duszpasterze podejmujący posługę w grupach, wspólnotach i zrzeżeniach powinni troskliwie zachować charakter, charyzmat, duchowość i styl modlitwy właściwy danej grupie, nie zmieniając ich sposobu funkcjonowania, bacząc jednocześnie na poprawność teologiczną i zdrową pobożność. Niech także pomagają grupie w jej zaangażowaniu apostolskim w lokalnym Kościele zgodnie z charyzmatem grupy.
5. Jeżeli jakaś grupa, wspólnota, zrzeżenie budzi wątpliwości co do kościelnego charakteru lub zdrowej pobożności, a miejscowi duszpasterze mają trudność z właściwą oceną sytuacji, dla właściwego rozeznania powinni zgłosić ten fakt do Wydziału Duszpasterstwa Ogólnego Kurii Metropolitalnej Warszawskiej.
6. Jeżeli jakaś grupa lub duszpasterze zapraszają do swojej parafii prelegenta, misjonarza, charyzmatycznego lidera w celach duszpasterskich (prowadzenie nabożeństw, rekolekcji, czy inne działania formacyjne), proboszcz parafii powinien zgłosić się do Wydziału Duszpasterstwa Ogólnego w celu uzyskania stosownej misji. To wskazanie dotyczy gości zapraszanych spoza granic naszego kraju bądź tych, którzy działają na terenie naszego kraju, a nie mają misji kanonicznej swojego biskupa.
7. Organizatorzy wydarzeń, o których mowa w pkt 6, którzy planują takie wydarzenie poza strukturami parafii, powinni tym bardziej zwrócić się z prośbą o stosowną misję dla prowadzenia organizowanego wydarzenia. Brak takiej misji powoduje, że dane wydarzenie nie jest kościelnym wydarzeniem, a działania organizatorów mogą doprowadzić do zerwania więzi z Kościołem. Dotyczy to tym bardziej stałych struktur i działań mających miejsce poza parafią.

Niniejsze wskazania podaję kierując się zaleceniem zawartym w *Iuvenescit Ecclesia i Christifideles laici*: „Konieczność istnienia wyraźnych i ścisłych kryteriów oceny i uznania zrzeżeń laikatu, określanych także jako „kryteria charakteru kościelnego”, rozumiana jest zawsze w perspektywie dobra komunii i misji Kościoła, a więc nie należy w niej widzieć ograniczenia wolności zrzeżania się.” (p. 30.)

Jako kryteria rozeznania eklezjalności danej grupy, czy wspólnoty przyjmujemy te, które są zawarte w Liście Kongregacji Nauki Wiary *Iuvenescit Ecclesia* skierowanym do Biskupów Kościoła katolickiego na temat relacji między darami hierarchicznymi a charyzmatycznymi dla życia i misji Kościoła (2016, nr 18).

„W tym kontekście można przywołać kilka kryteriów rozeznawania darów charyzmatycznych w odniesieniu do zrzeseń kościelnych, na które w ostatnich latach zwróciło uwagę Magisterium Kościoła. Kryteria te służą rozpoznaniu prawdziwie eklezjalnego charakteru charyzmatów:

**a) Prymat powołania każdego chrześcijanina do świętości.** Wszelka rzeczywistość, rodząca się z uczestnictwa w prawdziwym charyzmacie, zawsze powinna być narzędziem służącym świętości w Kościele, a zatem pomnażaniu miłości i prawdziwemu dążeniu do doskonałości miłości.

**b) Zaangażowanie w misyjne głoszenie Ewangelii.** Prawdziwe charyzmaty są to «dary Ducha włączone w ciało Kościoła, skierowane ku centrum, którym jest Chrystus, skąd się rozchodzą jako bodziec dla ewangelizacji». W ten sposób powinny one urzeczywistniać «zgodność z apostolskim celem Kościoła», ukazując wyraźnie «zaangażowanie misyjne stając się w coraz większym stopniu podmiotem nowej ewangelizacji».

**c) Wyznanie wiary katolickiej.** Przeżywanie charyzmatu winno być przestrzenią wychowania do wiary «wyrażającej się w tym, że przyjęcie i przepowiadanie prawdy o Chrystusie, Kościele i człowieku odbywa się zgodnie z jej autentyczną interpretacją Nauczycielskiego Urzędu Kościoła»; dlatego trzeba unikać wykraczania «poza naukę Kościoła i wspólnotę kościelną»; gdyż jeśli «nie trwamy w nich, nie jesteśmy zjednoczeni z Bogiem Jezusa Chrystusa (por. 2 J 9)».

**d) Świadectwo rzeczywistej komunii z całym Kościołem.** Wiąże się z tym «synowskie odniesienie do papieża, który jest trwałym i widzialnym źródłem jedności Kościoła powszechnego i do biskupa, będącego „widzialnym źródłem i fundamentem jedności Kościoła partykularnego”». Z tego zaś wynika okazywanie «lojalnej gotowości do przyjmowania ich nauki i pasterskich zaleceń», jak również «gotowości uczestniczenia w przedsięwzięciach i działaniach Kościoła zarówno na szczeblu lokalnym, jak krajowym i międzynarodowym; zaangażowanie w dziedzinie katechezy i pedagogiczne umiejętności w wychowywaniu chrześcijan».

**e) Uznanie i szacunek dla wzajemnej komplementarności innych komponentów charyzmatycznych w Kościele.** Z tego wypływa wzajemna gotowość do współpracy. W istocie, «jasnym znakiem autentyczności jakiegoś charyzmatu jest jego eklezjalność, jego zdolność do harmonijnego włączenia się w życie świętego Ludu Bożego dla dobra wszystkich. Autentyczna nowość wzbudzona przez Ducha nie potrzebuje rzucać cienia na inne duchowości i dary, aby potwierdzić samą siebie».

**f) Akceptacja czasu próby w rozpoznawaniu charyzmatów.** Ze względu na to, że dar charyzmatyczny może nieść ze sobą «pewien ładunek nowości w duchowym życiu Kościoła, która na początku może wydawać się niewygodna», kryterium jego autentyczności będzie objawiać się w postaci «pokory w znoszeniu przeciwności. Właściwe zaś porównywanie autentycznego charyzmatu z nowymi aspektami rzeczywistości i z utrapieniami ducha wnosi pewien stały, historyczny związek charyzmatu z Krzyżem». Pojawienie się ewentualnych napięć wymaga od wszystkich postawy większej miłości, dla dobra wspólnoty i coraz głębszej jedności eklezjalnej.

**g) Obecność darów duchowych takich jak miłość, radość, pokój, cierpliwość, uprzejmość...** (por. Ga 5, 22); «gorliwe życie życiem Kościoła», większe żywe zaangażowanie w «słuchanie i rozważanie Słowa Bożego»; «ożywienie umiłowania modlitwy, kontemplacji, życia liturgicznego i sakramentalnego; działalność na rzecz wzrostu powołań do chrześcijańskiego małżeństwa, do sakramentalnego kapłaństwa i do życia konsekrowanego».

**h) Wymiar społeczny ewangelizacji.** Należy zauważyć, że ożywiana miłością, «Kerygma posiada nieuchronnie treść społeczną: w samym sercu Ewangelii znajduje się życie wspólnotowe i zaangażowanie się na rzecz innych».

Przedstawione kryteria rozeznania powinny pomóc w rozwoju ruchów i stowarzyszeń katolickich w naszej archidiecezji.